

ливада? Казвай, грѣшна душо!

Магарето се посъвзело и започнало да хитрува.

— На гости ти дойдохъ, Вълчо. Хемъ на гости, хемъ да ти съобща една радостна новина.

— Казвай, каква е!

— Оттървахъ те отзарана отъ единъ твой врагъ. Хвърлихъ въ дълбоката пропасть подъ Бѣлата вода бай Атанаско — моятъ господарь.

И магарето му разправило всичко.

— А сега съмъ дошелъ, ако

ме харесвашъ, да ти стана ратай. Здравъ ми е гърба.

— Добре, казалъ вълкътъ. — Само че онѣзи ратаи, които сж свикнали да убиватъ господаритѣ си, кждето и да идатъ, могатъ пакъ да сторятъ сжщото. Народната мъдростъ казва: „Кой съ каквото е свикналъ, съ него до гробъ ходи“. А здравиятъ ти гръбъ не ми е нуженъ. Но, хубаво е, дето ти е здравъ. Защото, щомъ е здравъ, месото му ще е тлъсто и младо.

Па се хвърлилъ и го разкъсалъ.

Е. Кювлие

ДУНАВСКА ПЪСЕНЬ

Ти, моя земьо родна
съ градини и жита,
навредъ развѣй свободна
на Дунавъ пѣсенъта.

И свѣтла, необятна,
отново нашта речъ
по равнината златна
да екне надалечъ.

Полята да залѣе,
да цъвне цвѣтъ до цвѣтъ,
тамъ дето вече грѣе
небесна благодать.

И весела и плодна
шуми съсъ пролѣття
велика и свободна
на Дунавъ пѣсенъта.

И. Стубель

ВОДЕНИЧКА

Долу гуши се свѣнливо
като плаха птичка
край поточето пѣнливо
малка воденичка.

Сутринъ рано, въ късна вечеръ,
въ зной и зимни хали,
все тълпятъ се покрай нея
весели мливари.

Заралийско едро жито
въвъ брашно превръща,
съ пѣсенъта си тиха, кротка —
радва всѣка кжца.

Тя е малка, но е наша,
близка до сърдцето,
като даръ отъ Бога пратенъ
тука всрѣдъ полето.

Ник. Розалиевъ